

REPUBLIKA HRVATSKA
OPĆINSKI GRAĐANSKI SUD U ZAGREBU
Ulica grada Vukovara 84

Poslovni broj: P-6883/2025-17

U I M E R E P U B L I K E H R V A T S K E

P R E S U D A
I
R J E Š E N J E

Općinski građanski sud u Zagrebu, po sutkinji toga suda Sanji Vodopija kao sucu pojedincu, u pravnoj stvari tužitelja Borivoja Vincetića iz Zagreba, Slavka Batušića 11, OIB: 68541947742, zastupanog po punomoćnici Draženki Buntak, odvjetnici iz Zagreba, protiv tuženika Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, zastupanog po punomoćnicama Margiti Kiš Kapetanović i Sanji Porobija, odvjetnicama iz Odvjetničkog društva Porobija i Porobija iz Zagreba, radi utvrđenja i isplate, nakon održane glavne i javne rasprave zaključene dana 14. srpnja 2026. godine u nazočnosti tužitelja, zamjenice punomoćnika tužitelja Angele Kranjčević, odvjetnice i zamjenika punomoćnika tuženika Krešimira Vestića, odvjetnika, dana 30. srpnja 2026. godine,

p r e s u d i o j e

I Utvrđuje se da je djelomično nišetna odredba čl. 2. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3205317203/05 od 24.08.2005.g. sklopljenog između tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, kao kreditora i BORIVOJA VINCETIĆ, Zagreb, Slavka Batušića 11, OIB: 68541947742, kao korisnika kredita u dijelu kojim je tijekom postojanja obveze po ovom Ugovoru propisana promjenjiva kamatna stopa u skladu s promjenama Odluke o kamatnim stopama tuženika.

II Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Borivoju Vincetiću iz Zagreba, Slavka Batušića 11, OIB: 68541947742, iznos od 4.306,14 EUR sa zakonskim zateznim kamatama kako slijedi:

- na iznos od 23,59 EUR tekućim od 07.11.2007.g. pa do isplate,
- na iznos od 23,86 EUR tekućim od 07.12.2007.g. pa do isplate,
- na iznos od 24,01 EUR tekućim od 07.01.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 23,95 EUR tekućim od 07.02.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 46,74 EUR tekućim od 07.04.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 46,74 EUR tekućim od 08.04.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 45,32 EUR tekućim od 07.05.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 45,66 EUR tekućim od 07.06.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 45,74 EUR tekućim od 07.07.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 45,03 EUR tekućim od 07.08.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 45,75 EUR tekućim od 07.09.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 46,13 EUR tekućim od 07.10.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 47,71 EUR tekućim od 22.11.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 47,60 EUR tekućim od 07.12.2008.g. pa do isplate,
- na iznos od 49,73 EUR tekućim od 07.01.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 50,47 EUR tekućim od 07.02.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 50,84 EUR tekućim od 07.03.2009.g. pa do isplate,

- na iznos od 49,78 EUR tekućim od 07.04.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 49,77 EUR tekućim od 07.05.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 49,29 EUR tekućim od 07.06.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 48,76 EUR tekućim od 07.07.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 66,16 EUR tekućim od 07.08.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 66,81 EUR tekućim od 07.09.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 66,31 EUR tekućim od 07.10.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 66,28 EUR tekućim od 07.11.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 66,94 EUR tekućim od 07.12.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 67,74 EUR tekućim od 07.01.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 68,69 EUR tekućim od 07.02.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 68,53 EUR tekućim od 07.03.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 69,91 EUR tekućim od 07.04.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 69,93 EUR tekućim od 07.05.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 71,21 EUR tekućim od 08.06.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 74,50 EUR tekućim od 09.07.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 72,22 EUR tekućim od 11.08.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 77,78 EUR tekućim od 09.09.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 75,26 EUR tekućim od 08.10.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 75,27 EUR tekućim od 10.11.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 47,09 EUR tekućim od 08.12.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 48,73 EUR tekućim od 08.01.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 47,69 EUR tekućim od 08.02.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 47,40 EUR tekućim od 08.03.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 46,65 EUR tekućim od 08.04.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 48,00 EUR tekućim od 07.05.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 50,49 EUR tekućim od 08.06.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 50,80 EUR tekućim od 08.07.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 47,04 EUR tekućim od 11.08.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 41,24 EUR tekućim od 10.09.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 3,83 EUR tekućim od 10.09.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 31,29 EUR tekućim od 11.10.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 31,29 EUR tekućim od 10.11.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 31,32 EUR tekućim od 10.12.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 31,95 EUR tekućim od 11.01.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 32,38 EUR tekućim od 09.02.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 32,35 EUR tekućim od 09.03.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 32,13 EUR tekućim od 07.04.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 32,23 EUR tekućim od 09.05.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 32,55 EUR tekućim od 09.06.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 32,18 EUR tekućim od 10.07.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 32,22 EUR tekućim od 11.08.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 1.445,28 EUR tekućim od 11.11.2012.g. pa do isplate,

i to do 31. prosinca 2007. po kamatnoj stopi koju određuje čl. 1. Uredbe o visini stope zatezne kamate, od 1. siječnja 2008. do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja

2023. godine do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

III Utvrđuje se da je djelomično ništetna odredba čl. 1. Ugovora o namjenskom kreditu broj 3205317203/05 od 24.08.2005.g. sklopljenog između tuženika ZAGREBAČKA BANKA d.d., Zagreb, Trg bana J. Jelačića 10, OIB: 92963223473, kao kreditora i BORIVOJA VINCETIĆ, Zagreb, Slavka Batušića 11, OIB: 68541947742, kao korisnika kredita u dijelu kojim se korisnik kredita obvezuje iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu.

IV. Nalaže se tuženiku Zagrebačka banka d.d., Zagreb, Trg bana Josipa Jelačića 10, OIB: 92963223473, isplatiti tužitelju Borivoju Vincetiću iz Zagreba, Slavka Batušića 11, OIB: 68541947742, iznos od 17.309,55 EUR sa zakonskim zateznim kamatama kako slijedi:

- na iznos od 4,88 EUR tekućim od 07.01.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 10,26 EUR tekućim od 07.02.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 13,01 EUR tekućim od 07.03.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 5,29 EUR tekućim od 07.04.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 5,20 EUR tekućim od 07.05.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 1,69 EUR tekućim od 07.06.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 1,66 EUR tekućim od 07.09.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 2,35 EUR tekućim od 07.12.2009.g. pa do isplate,
- na iznos od 6,63 EUR tekućim od 07.01.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 11,76 EUR tekućim od 07.02.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 10,91 EUR tekućim od 07.03.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 18,31 EUR tekućim od 07.04.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 18,38 EUR tekućim od 07.05.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 25,26 EUR tekućim od 08.06.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 42,92 EUR tekućim od 09.07.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 30,69 EUR tekućim od 11.08.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 60,57 EUR tekućim od 09.09.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 47,01 EUR tekućim od 08.10.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 47,07 EUR tekućim od 10.11.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 62,69 EUR tekućim od 08.12.2010.g. pa do isplate,
- na iznos od 77,27 EUR tekućim od 08.01.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 68,01 EUR tekućim od 08.02.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 65,39 EUR tekućim od 08.03.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 58,72 EUR tekućim od 08.04.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 70,77 EUR tekućim od 07.05.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 92,95 EUR tekućim od 08.06.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 95,72 EUR tekućim od 08.07.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 164,64 EUR tekućim od 11.08.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 100,36 EUR tekućim od 10.09.2011.g. pa do isplate,

- na iznos od 4.509,90 EUR tekućim od 10.09.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 65,17 EUR tekućim od 11.10.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 65,19 EUR tekućim od 10.11.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 65,47 EUR tekućim od 10.12.2011.g. pa do isplate,
- na iznos od 71,92 EUR tekućim od 11.01.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 76,32 EUR tekućim od 09.02.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 75,95 EUR tekućim od 09.03.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 73,79 EUR tekućim od 07.04.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 74,71 EUR tekućim od 09.05.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 78,00 EUR tekućim od 09.06.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 74,28 EUR tekućim od 10.07.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 74,70 EUR tekućim od 11.08.2012.g. pa do isplate,
- na iznos od 11.507,17 EUR tekućim od 11.11.2012.g. pa do isplate,

i to do 31. srpnja 2015. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem eskontne stope Hrvatske narodne banke koja je vrijedila zadnjeg dana polugodišta koje je prethodilo tekućem polugodištu za pet postotnih poena, od 1. kolovoza 2015. godine do 31. prosinca 2022. godine po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem prosječne kamatne stope na stanja kredita odobrenih na razdoblje dulje od godine dana nefinancijskim trgovačkim društvima izračunate za referentno razdoblje koje prethodi tekućem polugodištu za tri postotna poena, od 1. siječnja 2023. godine do 29. prosinca 2023. po stopi koja se određuje za svako polugodište uvećanjem kamatne stope koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja koje je obavila prije prvog kalendarskog dana tekućeg polugodišta za tri postotna poena, a od 30. prosinca 2023. godine pa do isplate po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

V. Nalaže se tuženiku naknaditi tužitelju troškove parničnog postupka u iznosu od 5.186,77 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od 30. srpnja 2026. godine pa do isplate, po stopi određenoj za svako polugodište, uvećanjem referentne stope za tri postotna poena, pri čemu se za prvo polugodište primjenjuje referentna stopa koja je na snazi na dan 1. siječnja, a za drugo polugodište referentna stopa koja je na snazi na dan 1. srpnja te godine, dok je referentna stopa kamatna stopa koju je Europska središnja banka primijenila na svoje posljednje glavne operacije refinanciranja ili granična kamatna stopa proizašla iz natječajnih postupaka za varijabilnu stopu za posljednje glavne operacije refinanciranja Europske središnje banke, sve u roku od 15 dana.

r i j e š i o j e

I. Utvrđuje se da je tužba povučena za iznos od 4.912,10 EUR zajedno sa zatraženom kamatom.

II. Odbija se zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška u odnosu na povučeni dio tužbe.

Obrazloženje

1. Tužitelj u tužbi navodi da je dana 24.08.2005.g. kao korisnik kredita sklopio sa tuženikom kao kreditorom Ugovor o namjenskom kreditu broj 3205317203/05 solemniziran dana 31.08.2005.g. kod Javnog bilježnika Jasminke Ankon pod brojem OU-358/2005, a temeljem kojeg je tuženik odobrio i stavio na raspolaganje tužitelju kredit u kunskoj protuvrijednosti 101.302,49 CHF obračunato prema srednjem tečaju HNB, te se tužitelj kao korisnik kredita obvezuje isti iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu, s pripadajućim kamatama u vrijeme i na način utvrđen Ugovorom. Navodi da je stavkom 2. istog ugovora određeno plaćanje u anuitetima te je određena i kamatna stopa u visini od 4,50% godišnje, a koja je tijekom postojanja obveze po predmetnom ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama Odluke o kamatnim stopama tuženika. Isto tako tužitelj je sa tuženikom dana 09.09.2011.g. sklopio Dodatak Ugovoru o namjenskom kreditu broj 3205317203/05 broj računa 7102846083 kojim su suglasno izmijenile iznos anuiteta prilikom uvećane uplate po navedenoj kreditnoj partiji dana 09.09.2011.g. Navodi da je odredbom članka 7. Ugovora i čl. 2. Dodatka Ugovoru određeno za slučaj izmjene promjenjive redovne kamatne stope pristaje da Kreditor povisi ili snizi iznos anuiteta/rate iz prethodnog stavka, te se obvezuje plaćati tako izmijenjene anuitete/rate. Ističe da su predmetnim ugovorom o kreditu povrijeđena njegova prava kao potrošača obzirom je tuženik koristio nedopuštene i nepoštene ugovorne odredbe i to prvenstveno odredbu koja se odnosi na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica, odnosno švicarski franak te ugovornu odredbu kojom je tuženik predvidio jednostrano mijenjanje kamatne stope te se i cjelokupno postupanje tuženika i to kako prilikom potpisivanja ugovora, tako i tijekom trajanja ugovornog odnosa ukazuje kao zavaravajuća poslovna praksa protivna dobrim poslovnim običajima. Slijedom navedenog odredbe predmetnog ugovora i dodatka Ugovoru kojima je određen povrat iznosa kredita uz valutnu klauzulu u CHF te odredbe kojima je određena promjenjivost kamatne stope smatra ništetnima. U odnosu na odredbu ugovora o promjenjivoj kamatnoj stopi ističe da je u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog Trgovačkog suda broj PŽ-7129/13 od 13.06.2014., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 04.07.2013., u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik, među ostalim bankama, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita tako što je u potrošačkim ugovorima o kreditima koristio nepoštenu ugovornu odredbu kojom je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja ugovorne odredbe promjenjiva u skladu s jednostranom odlukom banke, o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo, a koja je ništetna. U navedenom dijelu, predmetne odluke i pravna stajališta potvrđeni su i revizijskom odlukom Vrhovnog suda Republike Hrvatske poslovni broj Revt-249/14 od 9.4.2015. Citiranim presudama sudovi su utvrdili da ugovorna odredba koja promjenu ugovorene kamate čini ovisnim isključivo o odluci jednog ugovaratelja banke, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača, jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može niti provjeriti jer nema egzaktnih kriterija. Dodatna okolnost koja je presudna za ocjenu da navedene ugovorne odredbe uzrokuju znatnu neravnotežu na štetu potrošača, a suprotno načelu savjesnosti i poštenja, jest činjenica da su iste odredbe u ugovor unijete na inicijativu banke kao sadržaj standardnog ugovora banke, na koju potrošači, a ovdje tužitelj, nisu mogli utjecati, pri čemu nije sporno da niti u ugovoru niti u općim uvjetima poslovanja banaka nisu utvrđeni parametri pod kojima će banke mijenjati promjenjivu kamatnu stopu niti metoda izračuna tih parametara. Navodi da su Ugovor o namjenskom kreditu od 24.08.2005.g. tužitelj i tuženik sklopili na unaprijed formuliranom standardnom obrascu te se temeljem zakonske presumpcije ima uzeti da se radi o unaprijed formuliranim

ugovornim odredbama o kojima stranke nisu pregovarale pa tužitelj nije Imao nikakav utjecaj na njihov sadržaj. Svi ugovori tuženika sastavljeni su na istim obrascima za sve korisnike kredita i nitko od klijenata tuženika nije imao mogućnosti ugovoriti bilo kakve posebne ili drugačije uvjete osim onih ponuđenih u obrascu. Ističe da je člankom 2. Ugovora opisana redovna kamata koja je tijekom postojanja obveze po predmetnom ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama Odluke o kamatnim stopama tuženika, a na dan sklapanja ugovora iznosi 4,50% godišnje. Zakon o zaštiti potrošača u čl. 81. st. 1. i 2. propisuje da se odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Smatra kako je formulacija navedena u odredbi 2. Ugovora vrlo općenita, visina kamatne stope nije određena niti određiva budući je ugovorena kao promjenjiva na temelju odluke tuženika, odnosno jedne od ugovornih strana, pa je tako i korisnicima kredita odnosno tužitelju svakako potpuno nerazumljiva. Odredba čl. 81. Zakona o zaštiti potrošača temelji se na Direktivi Vijeća 93/13/EEZ od 05. travnja 1993.g. o nepoštenim odredbama u potrošačkim ugovorima (Službeni list EZ 1993. 195/29). Prema čl. 3. Direktive 93/13 smatra se da odredba nije individualno stipulirana ako ju je unaprijed formulirao trgovac i ako potrošač nije mogao utjecati na njezin sadržaj, posebno u kontekstu unaprijed formuliranih standardnih ugovora, a što ovakav način ugovaranja, bez pregovaranja na temelju tipski ponuđenog ugovora čini protivnim istoj, jer je takvim načinom ugovaranja uzrokovana neravnoteža prava i obveza na štetu dužnika potrošača. Prema Presudi Europskog suda pravde od dana 30.04.2014. u predmetu poslovni broj C-26/13 navodi se da čl. 4 st. 2 Direktive 93/13, treba tumačiti na način da ugovorna odredba potrošaču ne mora biti samo gramatički razumljiva, što konkretno znači da u ugovoru moraju na transparentan način potrošaču biti objašnjeni razlozi i pojedinosti mehanizma promjene kamatne stope kao i odnos s drugim odredbama ugovora odnosno općih uvjeta poslovanja koje se na to odnose tako da potrošač na temelju točnih i razumljivih kriterija može predvidjeti ekonomske posljedice koje iz toga za njega proizlaze. Navedeno znači da predmetna odredba ugovora nije dovoljno objektivizirana jer nisu jasni, a ni vidljivi, kriteriji za određivanje kamatne stope, pa je time tužitelj kao korisnik kredita stavljen u neravnopravan položaj, te je na njegovu štetu uzrokovana znatna neravnoteža u pravima i obvezama, a što je suprotno savjesnosti i poštenju. Promjena kamatne stope nepoštena je i ništetna temeljem propisa o zaštiti potrošača, a ujedno je i neodrediva, jer ugovorom nisu utvrđeni podaci na temelju kojih bi se kamatna stopa mijenjala, a što također uzrokuje ništetnost tako ugovorene kamatne stope temeljem odredaba 269-272 Zakona o obveznim odnosima. Na temelju takvih utvrđenja, rubriciranim presudama, sudovi su utvrdili da su odredbe potrošačkih ugovora o kreditu kojima se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci banke nepoštene, pa sukladno tome ništetne. Navodi da je za vrijeme trajanja ugovornog odnosa između stranaka kamatna stopa povećavana u više navrata pa je s početnih 4,5%, preko 6,30% do 5,25% i to u vrijeme kada je vrijednost švicarskog franka rasla, što je rezultiralo značajnim porastom rate kredita.

2. Tužitelj u tužbi dalje navodi da je u naprijed navedenom postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, presudom Visokog trgovačkog suda broj PŽ-6632/17 od 14.06.2018., kojom je potvrđena presuda Trgovačkog suda u Zagrebu broj P-1401/12 od 04.07.2013., u dijelu u kojem je presuđeno da je tuženik, među ostalim bankama, povrijedio kolektivne interese i prava potrošača korisnika kredita zaključujući ugovore o kreditima koristeći u istima ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju na način da je ugovorena valuta uz koju je vezana glavnica CHF, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja predmetnih ugovora nisu kao trgovci potrošače u cijelosti informirali o svim potrebnim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke utemeljene na potpunoj obavijesti, a tijekom pregovora i u svezi zaključenja predmetnih

ugovora o kreditu, što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana, pa su time tuženici postupali suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 96/13) i to člancima 81., 82. i 90., a od 07.08.2007. do 31.12.2008. protivno tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/07, 125/07, 75/09, 79/09, 89/09 i 133/09) i to člancima 96. i 97., te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Navedenim sudskim odlukama utvrđeno je kako su banke znale za opisani rizik koji sa sobom nosi švicarski franak kao valuta utočišta, a nisu na adekvatan način, usprkos svijesti o tome da potrošači to ne znaju i da im je zbog toga odredba kojom su glavnica vezali za CHF nerazumljiva, o tome obavijestile potrošače, na način da svaki potrošač dobije i razumljivo pisano upozorenje, kako bi na temelju toga bio u mogućnosti donijeti informiranu odluku hoće li prihvatiti rizik koji nosi odredba kojom se glavnica veže za valutu CHF ili neće. Stoga su sudovi ocijenili da u opisanim okolnostima ni jedna od tuženih banaka nije u odnosu osobe i potrošače postupala savjesno, obzirno, pošteno ni moralno te da je u trenutku ugovaranja spornih odredbi kojima se glavnica veže uz valutu CHF došlo do značajne neravnoteže u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača. Proizlazi kako je tuženik propustio informirati tužitelja o općem riziku vezanom za svaku valutnu klauzulu, o činjenici da je rizik intervalutarnih promjena u valutnoj klauzuli vezanoj za švicarski franak neusporedivo veći u odnosu na isti takav rizik u valutnoj klauzuli vezanoj za euro, o tome da je rast tečaja franka u kontekstu skorog uvođenja euro zone gotovo potpuno izvjestan, kao i da se o ugovornoj odredbi u kojoj je glavnica vezana uz švicarski franak (cijena) nije pojedinačno pregovaralo. Tuženik je o rizicima i karakteristikama valutne klauzule CHF morao informirati tužitelja, i to dokazno pisanim putem, kao i o mogućim pojavama tijekom otplate koje mogu znatno uzrokovati znatnu neravnotežu prava i obveza na štetu tužitelja. Tužitelj napominje kako je priroda i specifičnost valute švicarski franak poznata tuženiku, ali ne i osobi poput tužitelja koja ne raspolaže stručnim znanjem što uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama koja postoji ugovaranjem predmetne odredbe. Naime, osoba koja je ugovarala kredit nema potrebno stručno znanje vezano uz financijske tokove, dok je tuženik financijska ustanova koja se bavi davanjem kredita, te ima službu za makroekonomske analize i mogao je predvidjeti utjecaj valutne klauzule i djelovanje promjenjive stope na ukupan trošak kredita te je raspolagao svim potrebnim stručnim znanjima, temeljem kojih je bio u obvezi upozoriti tužitelja na financijske rizike vezane za valutnu klauzulu u švicarskom franku. Konačno, tužitelj ističe kako je nesporno da je ugovor o kreditu dvostrani pravni posao u odnosu na kojeg vrijede temeljna načela obveznog prava kao što su načelo ravnopravnosti sudionika u obveznim odnosima, načelo dužnosti njihove suradnje, načelo jednakih vrijednosti činidbe, načelo savjesnosti i poštenja, načelo zabrane zlouporabe prava. I ovo postupanje tuženika protivno je citiranim odredbama Zakona o zaštiti potrošača te nesporno zauzetom stavu Europskog suda za ljudska prava iznesenom u presudama C-26/13 od 30.04.2014.g., C-51/17 od 20.09.2018.g. C-118/17 od 14.03.2019.g., te naročito čl.4. st.2. Direktive 93/13. Navedeno ukazuje na činjenicu da je odredba čl. 1. Ugovora o namjenskom kreditu nepoštena i ništetna ugovorna odredba budući je prilikom ugovaranja valutne klauzule u švicarskim francima tuženik propustio u cijelosti informirati tužitelja o svim parametrima bitnim za donošenje valjane odluke, kao i zbog činjenice da je valutnu klauzulu ugovorio i koristio protivno njezinoj zakonom predviđenoj svrsi. Ističe da su sukladno odredbi čl. 118 Zakona o zaštiti potrošača (NN 41/2014) odnosno čl. 138a Zakona o zaštiti potrošača (NN 79/2007, 125/2007, 79/2009, 89/2009, 133/2009, 78/2012, 56/2013) rubricirane presude obvezujuće i u predmetnom postupku za naslovni sud, u smislu utvrđenja postojanja povrede kolektivnih prava i interesa korisnika potrošačkih kredita od strane ovdje tuženika, odnosno utvrđenja korištenja ništetnih odredbi ugovora o potrošačkim kreditima kojima je ugovorena promjenjiva kamatna stopa u skladu s jednostranom odlukom banke, odnosno obveza povrata kredita vezana uz valutnu klauzulu u švicarskom franku. Ističe da su odredbe

predmetnog ugovora o kreditu u kojem je ugovorena valutna klauzula prema kojoj se glavnica veže uz valutu CHF, te u dijelu kojim je ugovorena promjena kamatne stope jednostranom odlukom tuženika nišetne, a što je potvrđeno i odlukom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske, te smatra da je tuženik sukladno odredbi čl. 323. Zakona o obveznim odnosima dužan vratiti sve što je primio na temelju takvih odredbi ugovora.

3. Slijedom navedenog, tužitelj tužbenim zahtjevom predlaže da sud utvrdi ništetnim odredbe predmetnog ugovora o kreditu u dijelu koji se odnosi na ugovaranje valute uz koju je vezana glavnica za švicarski franak i u dijelu koji se odnosi na ugovaranje kamatne stope koja je promjenjiva jednostranom odlukom tuženika, a koje odredbe su sadržane u člancima 1. i 2. predmetnog ugovora o kreditu, te potražuje od tuženika povrat svih preplaćenih iznosa koje je preplatio temeljem ništetnih odredbi o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelj je podneskom od 22. svibnja 2026. godine uredio tužbeni zahtjev u skladu s nalazom i mišljenjem financijskog vještaka, te konačno postavljenim tužbenim zahtjevom potražuje od tuženika isplatu iznosa od 21.615,69 EUR sa zakonskim zateznim kamatama tekućim od dana plaćanja svakog pojedinog iznosa preplate pa do isplate, kao i naknadu parničnog troška sa zateznim kamatama od presuđenja do isplate, čime je tužba djelomično povučena za iznos od 4.912,10 EUR (sa tužbom zahtijevanih 26.527,79 EUR/199.873,63 kn na 21.615,69 EUR), pa kako je tuženik u podnesku od 18. lipnja 2026. izjavio da se takvom povlačenju tužbe ne protivi, to je temeljem odredbe čl. 193. st. 2. Zakona o parničnom postupku (NN 53/91, 91/92, 112/99, 88/01, 117/03, 88/05, 2/07, 84/08, 96/08, 123/08, 57/11, 148/11, 25/13, 89/14, 70/19, 80/22, 114/22 i 155/23 - dalje ZPP) odlučeno kao pod točkom I. izreke rješenja.

4. Tuženik se u odgovoru na tužbu i tijekom postupka protivi tužbi i tužbenom zahtjevu u cijelosti. Oспорава osnov i visinu tužbenog zahtjeva. Ističe da je tužitelj bio upoznat s valutnim rizikom i to je jasno navedeno u članku 1. Ugovora iz kojeg je razvidno da se tužitelj kao korisnik kredita obvezao iznos kredita vratiti uz valutnu klauzulu. Navodi da je valutna klauzula izrijekom zakonom dopuštena, legitimna ugovorna odredba. Nakon što je valjana ugovorena, ona ne može postati ništetnom zbog kretanja tečaja kune prema stranoj valuti tijekom trajanja ugovornog odnosa. Kretanje tečaja kune prema nekoj stranoj valuti ne može se smatrati protivnim Ustavu Republike Hrvatske, prisilnim propisima ili moralu društva, pa ne može ni valjana ugovorenu valutnu klauzulu naknadno učiniti ništetnom. Ističe da je ugovorom ugovorena početna kamata od 4,50%, a osnovna obveza korisnika kredita sukladno čl. 1021. ZOO-a je platiti redovnu kamatu, te je kamata određena ugovorom o kreditu zakonita i ne premašuje zakonom određene maksimalne iznose. Ističe da banka nije znala niti mogla/morala znati za rast tečaja CHF. Tečaj CHF prema EUR/DEM, a time i prema hrvatskoj kuni je tečaj koji je dugi niz godina bio izuzetno stabilan. Kao što HNB "štiti" tečaj kune prema EUR, tako i Švicarska narodna banka zbog interesa vlastitog (izvozno orijentiranog) gospodarstva štiti tečaj CHF prema EUR, a time posredno i tečaj kune prema CHF. Prema tome, činjenica da HNB ne štiti tečaj CHF ne znači da ne postoji interes švicarske centralne banke za stabilnost navedene valute. Tužena banka, ne samo da nije znala, nego nije imala niti jedan razlog sumnjati u buduće kretanje tečaja predmetne valute. Osim činjenice što je tečaj CHF-a bio stabilan dugi niz godina, tuženik ističe kako je projekcija daljnje stabilnosti tečaja istaknuta od strane Viceguvernera Švicarske narodne banke neposredno nakon uvođenja EUR, a potom ponovljena i četiri godine kasnije, neposredno prije uvođenja CHF kredita u ponudu banke. Iz navedenog se može zaključiti kako je stabilnost tečaja CHF prema EUR primarni cilj Švicarske narodne banke (kao što je cilj HNB-a stabilnost kune prema EUR), ali također kako Švicarska narodna banka ne vidi realan rizik od značajnih promjena tečaja u

budućnosti, obzirom na (i) okolnost dugotrajne tečajne stabilnosti, (ii) činjenicu da je u EU uvođenjem EUR došlo do formiranja valutnog bloka umjesto niza pojedinačnih nacionalnih valuta, te (iii) ono što se čini, po stajalištu vice-guvernera presudnim, činjenicu kako se švicarska valuta približava temeljima vlastite vrijednosti pretežno u švicarskoj ekonomiji, a ne u poziciji rezervne valute. Utoliko je jasno kako tuženik u vrijeme zaključenja predmetnog kredita zasigurno nije znao niti je mogao znati da će doći do svjetske financijske krize i pritiska na CHF valutu u mjeri u kojoj Švicarska narodna banka neće uspjeti "obraniti" tečaj CHF/EUR. Dapače, temeljem dugogodišnje stabilnosti tečaja i izjava Vice-guvernera Švicarske narodne banke, tuženik je imao jedino opravdan razlog vjerovati kako je mogućnost volatilnosti tečaja švicarskog franka znatno smanjena. Ističe da je korisnika kredita informirao o (poznatim) parametrima vezanim za odobrenje kredita uz valutnu klauzulu. Banka je za to imala točno određene smjernice kojih su se bankari koji rade na odobrenju kredita bili dužni pridržavati. Tuženik ističe kako je bio posljednja banka koja je u svoju ponudu uvela kredite u švicarskim francima, te kako navedene kredite nije reklamirala niti nudila ništa više nego što je nudila kredite u EUR i kunama. Dapače, tuženik je destimulirao korisnike da uzimaju kredite u švicarskim francima time što je nudio najviše kamatne stope na takve kredite u odnosu na konkurenciju. Iz svega navedenog proizlazi kako na strani banke nije postojalo bilo kakvo znanje o budućem kretanju tečaja, dapače, kako je banka imala razloga vjerovati u stabilnost tečaja, te kako je banka tužitelja u samom ugovoru, upozorila na valutni rizik. Od banke se ne može očekivati da klijenta informira o nečemu o čemu ni sama nema saznanja, odnosno budućem smjeru kretanja tečaja. Prema tome, slijedi kako je odlučna činjenica u ovom predmetu znanje banke o budućem smjeru kretanja tečaja, pri čemu tužitelj nije ničime dokazao da je banka znala ili mogla znati budući smjer kretanja tečaja CHF. Time je sasvim jasno kako banka nije propustila tužitelju pružiti ključnu informaciju uslijed koje bi predmetna odredba bila nerazumljiva u smislu Direktive 93/13. Ističe prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja jer iz prometa po kreditu (predzadnja kolona desno pod nazivom "Naziv platitelja") nije vidljivo za pojedine anuitete tko ih je platio. Ističe prigovor zastare. Na ročištu održanom dana 14. srpnja 2026. povlači prigovor radi prebijanja iz podneska od 18.06.2026. Predlaže tužbeni zahtjev tužitelja odbiti uz naknadu troškova parničnog postupka.

5. Nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelj je podneskom od 22. svibnja 2026. godine uredio tužbeni zahtjev u skladu s nalazom i mišljenjem financijskog vještaka, te je tim podneskom povišio pojedine mjesečne iznose čiju isplatu traži, čime je tužba preinačena, a sud je ovakvu preinaku tužbe, neovisno o tome što joj se tuženik usprotivio, dopustio temeljem odredbe čl. 190. st. 2. i 3. ZPP-a, jer sud takvu preinaku tužbe smatra svrsishodnom za konačno rješenje odnosa među strankama, a imajući pri tome u vidu da je tužitelj tužbu preinačio samo usklađujući tužbeni zahtjev s nalazom i mišljenjem financijskog vještaka, pa da bez svoje krivnje nije mogao ovako precizirati tužbeni zahtjev do zaključenja prethodnog postupka.

6. Tijekom dokaznog postupka sud je proveo dokaze uvidom u Ugovor o namjenskom kreditu broj 3205317203/05 od 24.08.2005., Dodatak Ugovoru o namjenskom kreditu broj 3205317203/05 broj računa 7102846083 od 09.09.2011., potvrda tuženika o promjeni kamatne stope po kreditnoj partiji 7102846083 od 05.11.2018., promet po kreditu, otplatni plan, kao i cjelokupnu spisnu priležuću dokumentaciju, proveo dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o., te saslušao tužitelja kao stranku.

7. Temeljem tako provedenog dokaznog postupka, a cijeneći dokaze svaki za sebe i u njihovoj ukupnosti, sukladno odredbi čl. 8. ZPP-a, sud je utvrdio da je tužbeni zahtjev tužitelja u cijelosti osnovan.

8. Uvidom u predmetni Ugovor o namjenskom kreditu broj 3205317203/05 kao relevantno je utvrđeno da je sklopljen između ovdje stranaka dana 24.08.2005.g. u iznosu kunske protuvrijednosti od 101.302,49 CHF obračunato prema srednjem tečaju Hrvatske narodne banke (čl. 1), da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze po ugovoru promjenjiva u skladu s promjenama Odluke o kamatnim stopama tuženika, koja na dan sklapanja ugovora iznosi 4,50% godišnje (čl. 2), da rok otplate kredita iznosi 25 godina (čl. 3), da je ugovoreno da se kredit otplaćuje u mjesečnim anuitetima u kunskoj protuvrijednosti 557,90 CHF, obračunatoj po srednjem tečaju Hrvatske narodne banke važećem za CHF na dan plaćanja (čl. 7), te da se kredit odobrava za kupnju suvlasničkog dijela nekretnine (1/2 dijela) na kat. čest. 1337/28 kuća i dvorište u Zagrebu, Netretička br. 7, površina 50 hvati, k.o. Vrapče, broj zk.ul. 6399 (čl. 6 namjena kredita), a što među strankama nije sporno. Nadalje, nesporno je da je tijekom otplate kredita početno ugovorena kamatna stopa mijenjana u više navrata, kao i da je u razdoblju otplate kredita tečaj švicarskog franka rastao. Među strankama nije sporno da je kredit otplaćen prije utuženja.

9. Sporno je, jesu li ove promjene bile u skladu s odredbama zakona koji su uređivali pitanje zaštite potrošača odnosno potrošačkog kreditiranja, jesu li bile u skladu s općim odredbama i načelima obveznog prava koje se tiču zasnivanja ovakve vrste obveza, te posljedično tome radi li se o ništavim odredbama Ugovora o kreditu. Sporna je i visina zahtjeva.

10. U odnosu na prigovor nedostatka aktivne legitimacije tužitelja jer da iz prometa po kreditu (predzadnja kolona desno pod nazivom "Naziv platitelja") nije vidljivo za pojedine anuitete tko ih je platio, valja reći da nije sporno da su anuiteti uplaćeni radi otplate kredita s osnove ugovorne obveze tužitelja, što znači da su uplate vršene u ime i za račun tužitelja, pa nije od pravno relevantnog značaja za ovu pravnu stvar dokazivati da je uplate vršio osobno tužitelj.

11. Tužitelj saslušan kao stranka u svom iskazu navodi da je dana 24.08.2005. sklopio s tuženikom predmetni ugovor o namjenskom kreditu na iznos kunske protuvrijednosti od 101.302,49 CHF na rok otplate od 25 godina. Kredit je bio namijenjen za adaptaciju obiteljske kuće u Netretičkoj 7 u Zagrebu radi rješenja stambenog pitanja njegove obitelji, te je u toj kući živio sa svojom obitelji do 2012. godine. Naime, kako se nakon sklapanja predmetnog ugovora o kreditu rata kredita sa početnih 1.700,00 kn mjesečno povećala na iznos od više od 4.000,00 kn mjesečno, odlučio je kuću prodati i zatvoriti predmetni kredit, tako da je 2012. godine kuću prodao i od dijela kupoprodajne cijene kupio stan u Ulici Slavka Batušića u Zagrebu u kojem i danas živi sa svojom obitelji, a od preostalog dijela kupoprodajne cijene prijevremeno je otplaćen predmetni kredit. U vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu bio je zaposlen na HRT-u. Nikada nije bio vlasnik trgovačkog društva niti obrta. Prije sklapanja predmetnog ugovora o kreditu se kod tuženika raspitivao o mogućnosti realizacije kredita, te mu je u banci ponuđen kredit uz valutnu klauzulu u CHF kao najpovoljniji, te je isti i prihvatio. Ugovor o kreditu bio je unaprijed sastavljen od strane banke i bio mu je prezentiran na potpis kao uzmi ili ostavi, tako da uopće nije imao mogućnost pregovaranja o pojedinim odredbama ugovora. Ugovor je prije potpisa pročitao i bilo mu je poznato da je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula u CHF, s time da mu nije bilo poznato što točno znači pojam valutne

klauzule. Nitko od djelatnika banke nije ga upozorio na rizike koji mogu proizaći zbog sklapanja ugovora uz valutnu klauzulu u CHF, niti je upozoren da bi mu se zbog promjene kamatne stope i rasta tečaja CHF rata kredita mogla znatno povećati, a da mu je to bilo poznato takav ugovor vjerojatno ne bi prihvatio. Sve rate kredita osobno je uplatio. Na pitanje svojeg punomoćnika odgovorio je da mu javni bilježnik prilikom solemnizacije ugovora nije posebno obrazlagao pojedine ugovorne odredbe, te da je u vrijeme sklapanja predmetnog ugovora o kreditu imao povjerenje u banku i svoju osobnu bankaricu, nije financijski stručnjak i već je prije ovog kredita imao nekoliko kredita koje je u cijelosti otplatio i koje je također realizirao po preporuci osobne bankarice, tako da postupanje banke smatra prijevaram. Na pitanje zamjenice punomoćnika tuženika odgovorio je da prilikom potpisa ugovora nije imao nejasnoća na sadržaj ugovora, odnosno osobna bankarica preporučila mu je ugovor o kreditu uz valutnu klauzulu u CHF kao najpovoljniji za njega i zbog toga je isti i prihvatio. Na daljnje pitanje zamjenice punomoćnika tuženika da li je uopće pokušao pregovarati s bankom o sadržaju ugovora, primjerice da mu se omogući fiksna kamatna stopa i slično, odgovorio je da mu je u banci ponuđen jedino kredit uz valutnu klauzulu uz CHF za koji je osobna bankarica rekla da je i najpovoljniji, nakon čega je banka sastavila predmetni ugovor o kreditu i isti mu je prezentiran na potpis kao uzmi ili ostavi tako da nije niti imao mogućnost pregovaranja o pojedinim odredbama ugovora, te da nije tražio ugovor u valuti EUR, već se kod tuženika raspitivao o mogućnosti realizacije kredita za adaptaciju kuće i u banci mu je ponuđen jedino kredit uz valutnu klauzulu u CHF, te da mu u trenutku sklapanja ugovora nije bio poznat pojam promjenjive kamatne stope, a od osobne bankarice nije tražio da mu pojasni što znači pojam promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula. Tijekom otplate kredita dobivao je od banke obavijest o promjenama kamatne stope, a na te obavijesti nije prigovarao. Novcem od predmetnog kredita kompletno je adaptirao kuću u Netretičkoj ulici u Zagrebu koja je izgrađena 1963. i bila je u lošem stanju, tako da je adaptacija kuće obuhvaćala kompletno unutarnje uređenje i promjenu svih instalacija, a sredstva od kredita uplaćena su na njegov račun. Zbog proteka vremena ne sjeća se da li je nekoliko kredita prije predmetnog imao uz fiksnu ili kamatnu stopu niti u kojoj valuti.

12. Sud je u cijelosti prihvatio iskaz tužitelja kao iskren, logičan i životno uvjerljiv.

13. Odredbom čl. 1021. Zakona o obveznim odnosima (NN broj 35/05, 41/08, 78/15, 29/18, 126/21, 114/22, 156/22 i 155/23 – dalje: ZOO) definiran je pojam ugovora o kreditu kojim se banka obvezuje korisniku kredita staviti na raspolaganje određeni iznos novčanih sredstava, a korisnik se obvezuje banci plaćati ugovorene kamate i iskorišteni iznos novca vratiti u vrijeme i na način kako je ugovoreno.

14. Valutna klauzula je zaštitna klauzula kojoj je svrha osigurati jednaku vrijednost ispunjenja činidbe i protučinidbe u slučaju inflacije, međutim ona nije određeni iznos novčanih sredstava koje je banka isplatila potrošaču, jer kao zaštitna klauzula koja se veže na novčanih iznos koji je isplaćen, neodvojivo je povezana i direktno utječe na visinu mjesečnih anuiteta u kojima se kredit vraća, a kao takva sastavni je dio novčanog iznosa čija visina varira ovisno o tečaju CHF, čime se vrijednost potrošačeve ugovorne obveze izračunava temeljem ugovornog tečaja CHF naspram kune na dan plaćanja svakog pojedinačnog mjesečnog anuiteta, pa visina glavnog predmeta ugovora – novčanog iznosa kojeg je kreditor isplatio potrošaču, izravno ovisi o promjeni tečaja.

15. Stoga prilikom sklapanja ugovora potrošaču moraju biti priopćeni svi elementi koji bi mogli imati utjecaj na opseg njegove obveze, a na temelju kojih on može ocijeniti, osobito, ukupnu cijenu svog zajma. To, uz ostalo, uključuje informiranje o tome da snosi

rizik od pada valute u kojoj ostvaruje dohodak, a što može ugroziti mogućnost vraćanja zajma, s time da se pritom traži od pružatelja usluge da utvrdi moguće promjene tečaja i s tim povezane rizike zajma u stranoj valuti.

16. Pritom nije dostatno, kako to navodi tuženik, da su odredbe kredita jasne, lako uočljive i gramatički razumljive, nego i to da ekonomske posljedice te odredbe moraju biti jasne prosječnom potrošaču. Kad pročita tekst ugovora nije dovoljno da potrošač samo razumije da, primjerice, tečaj valute može varirati gore ili dolje, nego da stvarni učinci moraju biti jasni prosječnom potrošaču. Dakle, potrošač mora biti svjestan mogućnosti dizanja ili padanja vrijednosti strane valute, a taj rizik promjene tečaja mora biti jasan i potrošač mora biti jasno upoznat s time da snosi financijski teret tog rizika i to bez ograničenja. Stoga banka kao pružatelj usluge mora iznijeti moguće promjene deviznog tečaja i rizike svojstvene uzimanju zajma u stranoj valuti, pa potrošač mora imati stvarnu mogućnost upoznati se sa svim odredbama ugovora jer pravodobna informacija pružena prije sklapanja ugovora o ugovornim odredbama i posljedicama navedenog sklapanja za potrošača je od temeljne važnosti kako bi donio odluku o tome hoće li se ugovorno vezati uz pružatelja usluge ili prodavatelja robe postupajući po odredbama koje je ovaj prethodno sastavio.

17. Tuženik nije dokazao da se o predmetnim odredbama ugovora pregovaralo upravo na takav način, a nesporno je, s obzirom da to tuženik ničim nije opovrgnuo, a što je i odlučna činjenica u ovom postupku da se o predmetnim ugovornim odredbama koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu nije pojedinačno pregovaralo, te da su one bile unaprijed formulirane od strane tuženika, pa je navedenim načinom ugovaranja tuženik maksimalno zaštitio svoje interese, a svoj rizik povećanja mjesečnih anuiteta uslijed tečajnih promjena prebacio na tužitelja, grubo narušivši time ugovornu ravnotežu.

18. Stoga je tuženiku kao instituciji koja se bavi kreditiranjem bila poznata ili trebala biti poznata izuzetna riskantnost ugovora s valutnom klauzulom CHF, ali je unatoč tome plasirao takve kredite potrošačima, koji su u pregovorima bili u podređenom položaju bez stvarne mogućnosti utjecaja na sadržaj ugovora, a još manje svjesni stvarnog rizika u koji se upuštaju uslijed propusta banke da ih valjano informira o svim potencijalnim scenarijima i rizicima koje je primjena takvih odredaba može prouzročiti u odnosu na njihovu mogućnost financiranja mjesečnih anuiteta, zbog čega postoji kod tuženika odgovornost koja se očituje u ništetnosti takvih ugovornih odredbi, te posljedično povrata onog što je po osnovi takvog ugovornog odnosa stekao.

19. Prema tome, kako je ugovorna odredba bila unaprijed formulirana od strane tuženika, to je očito da se o predmetnim ugovornim odredbama koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu nije pojedinačno pregovaralo, te da su one bile unaprijed formulirane od strane tuženika, to je očito da se radi o nepoštenim ugovornim odredbama, u smislu odredbe čl. 81. st. 1. i 2. tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača (NN broj 96/03 – dalje: ZZP), prema kojoj se ugovorna odredba o kojoj se nije pojedinačno pregovaralo smatra nepoštenom ako, suprotno načelu savjesnosti i poštenja uzrokuje značajnu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača.

20. Uz iznijeto, navedene odredbe Ugovora o kreditu koje se odnose na promjenjivu kamatnu stopu i valutnu klauzulu prema kojoj je glavnica vezana uz CHF, suprotne su odredbi čl. 12. ZOO kojom je određeno kako su se stranke u zasnivanju obveznih odnosa i ostvarenju prava i obveza iz tih odnosa dužne pridržavati načela savjesnosti i poštenja,

odnosno da su sudionici obveznih odnosa dužni međusobno postupati obzirno i uvažavati interese obiju strana, vodeći računa o smislu i svrsi obveznog odnosa, a mjerilom ponašanja se procjenjuje ponašanje prosječnog čovjeka ili prosječnog potrošača s jedne strane, te kad je riječ o profesionalnoj djelatnosti, urednog i savjesnog gospodarstvenika s druge strane.

21. U ovom postupku nije utvrđeno općenito nepošteno ponašanje tuženika, nego je utvrđena nepoštenost (a time i ništetnost) pojedinih odredbi ugovora koji ugovor je sastavljen od strane tuženika, bez pojedinačnog pregovaranja s tužiteljicom. Navedeno stoga što ugovorna odredba čl. 2. Ugovora o kreditu kojom se promjena kamatne stope čini ovisnom o odluci tuženika nije razumljiva. Tako određena odredba se ne može smatrati ni određenom ni odredivom. Naime, očito je da je promjena kamatne stope isključivo vezana uz jednostranu odluku tuženika, bez sudjelovanja druge strane (tužitelja), bez pregovora o toj promjeni, kao i bez određivanja koliko će tih promjena (do kraja otplate kredita odnosno trajanja ugovora) biti, kada će te promjene nastati, iz kojeg razloga itd.

22. Prema odredbi čl. 3. st. 1. Direktive 93/13/EEZ od 5. travnja 1993. ugovorna odredba o kojoj se nisu vodili pojedinačni pregovori smatra se nepoštenom ako u suprotnosti s uvjetom o dobroj vjeri, na štetu potrošača prouzroči znatniju neravnotežu u pravima i obvezama stranaka, proizašlih iz ugovora, a po čl. 5. Direktive u slučaju ugovora u kojem se potrošaču sve ili određene odredbe nude u pisanom obliku, te odredbe uvijek moraju biti sročene jasno i razumljivo.

23. Navedena odredba predmetnog ugovora koja promjenu ugovorne kamate čini ovisnom isključivo o odluci jednog ugovaratelja, bez da istovremeno precizno odredi uvjete promjenjivosti i referentnu stopu za koju se veže promjena, uzrokuje neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana na štetu potrošača jer dolazi do situacije da vjerovnik jednostrano određuje obvezu dužnika, koji promjenu ne može predvidjeti, a pravilnost promjene ne može ni provjeriti jer nema nikakvih egzaktnih kriterija.

24. Banke su, kao visoko specijalizirane ustanove, čiji je predmet poslovanja novac koji plasiraju potrošačima u vidu novčarskih proizvoda, bile dužne maksimalno odgovorno pristupiti svakom potrošaču i pomoći mu u okviru zakonom dopuštene mogućnosti da se koristi njihovim uslugama, ali nikada na njegovu štetu. Znanje i iskustvo banaka u kreditnom poslovanju je u odnosu na prosječnog potrošača superiorno. Upravo zato banke su dužne svakog potrošača ozbiljno informirati o smislu i sadržaju odredaba o kamatnoj stopi, što one nisu na valjani način učinile u spornom razdoblju nedorečenim i nerazumljivim formulacijama iz unaprijed formuliranog standardnog ugovora koja je potrošačima nerazumljiva.

25. Tužitelju je trebalo ponuditi (objasniti) razloge promjene kamatne stope, pojedinačno o tome razgovarati i na taj mu način omogućiti, kao klijentu – potrošaču, da pristane na takve odredbe (koje jasno definiraju uvjete i razloge zbog kojih se kamatna stopa može mijenjati) i iskoristiti neke od navedenih solucija, odnosno prigovoriti povećanju stope redovne kamate ili zatražiti okončanje ugovornog odnosa. Primjenom navedene ugovorne odredbe tuženik je izbjegao utjecaj druge ugovorne strane na cijenu, što je suprotno čl. 247. ZOO-a koju propisuje da je ugovor sklopljen kad su se ugovorne strane suglasile o bitnim sastojcima ugovora, a bitni sastojci su predmet i cijena (kamate također predstavljaju cijenu). Takva jednostrano određena ugovorna odredba protivna je i načelu savjesnosti i poštenja iz čl. 4. ZOO-a jer je neizvjestan i iznos glavnice kredita kojeg klijent (tužitelj) ima obvezu vratiti banci i cijena. Predmetna odredba u ugovor je unesena samo

od strane tuženika, na koju odredbu tužitelj nije mogao utjecati jer o njoj nije pojedinačno pregovarano, a ni u ugovoru tuženika nisu navedeni egzaktni parametri za promjenu kamatne stope ni metoda izračuna tih parametara, što sve čini predmetnu ugovornu odredbu suprotnu načelu savjesnosti i poštenja.

26. Prema odredbi čl. 295. st. 1. i 2. ZOO-a opći uvjeti ugovora su ugovorne odredbe sastavljene za veći broj ugovora koji jedna ugovorna strana (sastavljač) prije ili u trenutku sklapanja ugovora predlaže drugoj ugovornoj strani, bilo da su sadržani u formalnom (tipskom) ugovoru, bilo da se na njih ugovor poziva. Opći uvjeti ugovora dopunjuju posebne pogodbe utvrđene među ugovarateljima u istom ugovoru i u pravilu obvezuju kao i ove.

27. Slijedom navedenog, ovaj sud zaključuje da se o odredbama akata kreditora koji reguliraju materiju kreditiranja koji su sadržani u samom ugovoru, po prirodi stvari i ne može pojedinačno pregovarati, a što znači da se nije moglo niti pojedinačno pregovarati o spornim odredbama Ugovora.

28. Budući da iz predmetnog Ugovora proizlazi da ga je prethodno pripremio tuženik, odnosno da se radi o tipskom ugovoru, to je očito da se o odredbama tog ugovora nije pojedinačno pregovaralo, a niti je tužitelj mogao pojedinačno pregovarati. Sve navedeno dovodi do zaključka da su sporne odredbe ugovora o kreditu ništetne.

29. U odnosu na nepoštenu ugovornu odredbu o promjenjivoj stopi redovne kamate i valutne klauzule vođen je sudski postupak zaštite kolektivnih interesa potrošača pred Trgovačkim sudom u Zagrebu, povodom tužbe Udruge Potrošač - Hrvatski savez udruge za zaštitu potrošača protiv osam poslovnih banaka, među kojima je i ovdje tuženik, a u kojem postupku je sud dana 04. srpnja 2013. donio presudu poslovni broj P-1401/2012 kojom je utvrđeno da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita, zaključujući ugovore o kreditima, koristeći u istima, ništetne i nepoštene ugovorne odredbe u ugovorima o potrošačkom kreditiranju-ugovorima o kreditima, na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze u ugovorima o kreditima promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom tuženika i drugim internim aktima banke, a da prije zaključenja i u vrijeme zaključenja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnu parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku tuženika o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa, a sve na štetu potrošača pa je time tuženik postupio suprotno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 96/03.) u razdoblju od 10. rujna 2003. do 06. kolovoza 2007. i to člancima 81., 82. i 90., a od 07. kolovoza 2007. pa nadalje protivno odredbama tada važećeg Zakona o zaštiti potrošača ("Narodne novine", broj 79/07., 125/07., 75/09., 79/09., 89/09., 133/09.) i to člancima 96. i 97. Zakona o zaštiti potrošača te suprotno odredbama Zakona o obveznim odnosima. Spomenuta presuda Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu redovnu kamatnu stopu koja je tijekom postojanja obveze po ugovorima o kreditima promjenjiva, potvrđena je presudom Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014.g. Vrhovni sud Republike Hrvatske je 09. travnja 2015. donio presudu poslovni broj Revt-249/14-2 kojom je odbijena, između ostalog, i revizija ovdje tuženika protiv spomenute presude Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske.

30. Nadalje, u pogledu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača vezano za ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica švicarski franak (valutna klauzula):

- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je presudom poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014. djelomično preinačio prvostupanjsku presudu Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/2012 od 04. srpnja 2013. i odbio ovaj dio tužbenog zahtjeva,

- Vrhovni sud Republike Hrvatske je presudom i rješenjem poslovni broj Revt-249/14-2 od 09. travnja 2015. potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske o odbijanju ovog dijela tužbenog zahtjeva,

- Ustavni sud Republike Hrvatske odlukom broj U-III-2521/2015, U-III-2536/2015, U-III-2547/2015, U-III-2565/2015, U-III-2603/2015, U-III-2604/2015 i U-III-2605/2015 od 13. prosinca 2016.g. ukinuo je presudu Vrhovnog suda Republike Hrvatske kojom je odbijen zahtjev upravljen na utvrđenje da su povrijeđeni kolektivni interesi i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu,

- Vrhovni sud Republike Hrvatske je rješenjem poslovni broj Revt-575/16-5 od 3. listopada 2017.g. ukinuo presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-7129/13-4 od 13. lipnja 2014.g. u dijelu povrede kolektivnih interesa i prava potrošača za ugovorenu valutu,

- Visoki trgovački sud Republike Hrvatske je dana 14. lipnja 2018. donio presudu poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je odbijena, između ostalog, i žalba ovdje tuženika protiv presude Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 od 4. srpnja 2013.g,

- Vrhovni sud Republike Hrvatske je odlukom poslovni broj Rev-2221/2018-11 od 03. rujna 2019. potvrdio presudu Visokog trgovačkog suda Republike Hrvatske poslovni broj PŽ-6632/17 kojom je utvrđena povreda kolektivnih interesa i prava potrošača u odnosu na ugovorenu valutu uz koju je vezana glavnica CHF.

31. Dakle, pravomoćnom presudom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača utvrđeno je da je tuženik u razdoblju od 10. rujna 2003. do 31. prosinca 2008. (u kojem razdoblju je sklopljen i predmetni Ugovor o kreditu), povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (uključujući i tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena redovna kamatna stopa koja je tijekom postojanja obveze promjenljiva u skladu s jednostranom odlukom i drugim internim aktima tuženika, te u razdoblju od 01. studenog 2004.g. do 31. prosinca 2008.g. povrijedio kolektivne interese i prava potrošača, korisnika kredita (pa tako i ovdje tužitelja) sklapajući ugovore o kreditima te koristeći ništetne i nepoštene ugovorne odredbe na način da je ugovorena valutna klauzula, a da prije sklapanja i u vrijeme sklapanja ugovora tuženik, kao trgovac, i korisnici kreditnih usluga, kao potrošači, nisu pojedinačno pregovarali i ugovorom utvrdili egzaktnne parametre i metodu izračuna tih parametara koji utječu na odluku o promjeni stope ugovorene kamate, a što je imalo za posljedicu neravnotežu u pravima i obvezama ugovornih strana utemeljenoj na jednostranom povećanju kamatnih stopa.

32. Sukladno članku 502.c Zakona o parničnom postupku i članku 118. Zakona o zaštiti potrošača ovaj sud vezan je za utvrđenja iz navedenog postupka zaštite kolektivnih interesa potrošača, tj. vezan je za utvrđenje da je ništetna odredba tuženika o promjenjivoj stopi redovne kamate i odredba o valutnoj klauzuli. U tom pravcu nije potrebno provoditi dokazni postupak neovisno o tome što se u postupcima kolektivne zaštite pravna zaštita pruža na općenitoj, odnosno apstraktnoj razini, s obzirom da odluka suda donesena u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača iz članka 106. Zakona o zaštiti potrošača u smislu postojanja povrede propisa zaštite potrošača obvezuje ostale sudove u postupku koji potrošač osobno pokrene radi naknade štete ili isplate.

33. Prema navedenom, citirane odredbe ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača propisuju direktan učinak tužbe za zaštitu kolektivnih interesa i prava potrošača i obvezuju sudove da se u posebnim postupcima radi ostvarenja prava potrošača mogu pozvati na utvrđenja iz pravomoćne presude kojom je prihvaćen zahtjev postavljen u tužbi iz članka 502.a stavak 1. ZPP-a. Stoga nema potrebe u navedenom pravcu ponovno provoditi dokazni postupak, jer bi u suprotnom, s obzirom na iznesena utvrđenja iz tog postupka i citirane zakonske odredbe, drugačije postupanje bilo nesvrhsishodno, neekonomično i previše tegobno za potrošača, kao što bi bilo i u suprotnosti s navedenim odredbama ZPP-a i Zakona o zaštiti potrošača (Vrhovni sud Republike Hrvatske, Rev-3142/2018-2 od 19. ožujka 2019.). Time se svi prigovori tuženika, a vezani za promjenu kamatne stope i kreditanje, tj. promjenu tečaja CHF u odnosu na kunu ukazuju neosnovanim i sud nije provodio dokaze predložene po tuženiku kojima u bitnom predlaže utvrditi suprotnom onom utvrđenom u postupku zaštite kolektivnih interesa potrošača u kojem je pravomoćnom presudom odlučeno o povredama koje je činio tijekom zaključenja ugovora, pa tako i predmetnog.

34. Nadalje, nije prihvaćen navod tuženika da bi tužitelj trebao posebno dokazivati svojstvo potrošača. Naime, tužitelj u svom iskazu navodi da je kredit bio namijenjen za adaptaciju obiteljske kuće u Netretičkoj 7 u Zagrebu radi rješenja stambenog pitanja njegove obitelji, te je u toj kući živio sa svojom obitelji do 2012. godine, a kako se nakon sklapanja predmetnog ugovora o kreditu rata kredita znatno povećala odlučio je kuću prodati i zatvoriti predmetni kredit, tako da je 2012. kuću prodao i od dijela kupoprodajne cijene kupio stan u Ulici Slavka Batušića u Zagrebu u kojem i danas živi sa svojom obitelji, a od preostalog dijela kupoprodajne cijene prijevremeno je otplatio predmetni kredit, te da nikada nije bio vlasnik trgovačkog društva niti obrta, dok iz predmetnog Ugovora o kreditu jasno proizlazi da ga je on u svojstvu korisnika kredita sklopio kao fizička osoba pa iz navedenoga nikako ne proizlazi da bi tužitelj ovaj odobreni kredit koristio za neke druge tj. nepotrošačke svrhe, a ako tuženik ima saznanja da tužitelj isti nije koristio isključivo za potrošačke svrhe, tada je teret dokaza na njemu, a ne na tužitelju jer isti ne može dokazivati negativne činjenice.

35. Slijedom navedenog, ovaj sud je prihvatio zahtjev tužitelja za utvrđenjem ništetnim odredbe predmetnog Ugovora o kreditu u dijelu u kojem se odnose na ugovorenu valutnu klauzulu u CHF, te u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa sukladno Odluci o kamatnim stopama tuženika (točka I. i III. izreke), sve kako to predlaže tužitelj.

36. Stoga kako sud smatra da su odredbe predmetnog Ugovora o kreditu ništetne u dijelu u kojem je ugovorena promjenjiva kamatna stopa i valutna klauzula, to se te odredbe među strankama ne mogu primijeniti i tuženik nema pravo na naplatu svog potraživanja na temelju takvih ugovornih odredbi. Nastavno na navedeno proizlazi da je tuženik u obvezi vratiti tužitelju onaj novčani iznos koji je primio povrh promijenjene kamatne stope tijekom otplate kredita u odnosu na onu prvotno ugovorenu, jer su promjene stope koje su u utuženom razdoblju obavljane bile protivne ranije navedenim zakonskim odredbama te općim načelima obveznog prava u zasnivanju obveza, te stoga ima pravo i na povrat preplaćenih iznosa anuiteta i to u visini razlike između iznosa anuiteta koji su plaćeni primjenom tečaja CHF na dan plaćanja u odnosu na iznos anuiteta primjenom tečaja CHF na dan isplate kredita.

37. Radi utvrđenja visine tužbenog zahtjeva sud je proveo dokaz financijskim vještačenjem po stalnom sudskom vještaku Petri Blašković iz Centra za financijska vještačenja d.o.o. sa zadatkom da utvrdi izračun preplaćenog iznosa s osnova promjenjive

kamatne stope i to između početno ugovorene kamatne stope od 4,5% i svih kasnijih povećanja kamatne stope, kao i izračun preplaćenog iznosa s osnova tečajne razlike i to između tečaja CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita i svih kasnijih povećanja tečaja, za sve vrijeme trajanja predmetnog ugovora o kreditu sklopljenog između stranaka dana 24.08.2005., specificirano po mjesecima i datumima isplate, kao i u zasebnoj tablici utvrditi tzv. negativne razlike odnosno eventualno plaćene anuitete po tečaju CHF nižem od tečaja na dan isplate kredita.

38. Iz nalaza i mišljenja financijskog vještaka Petre Blašković proizlazi da pod pretpostavkom da se tijekom otplate kredita vezanog uz valutu CHF u razdoblju otplate do prijevremene otplate kredita nije mogla mijenjati kamatna stopa ni tečaj:

1. Ukupan iznos preplata, uzevši u obzir rast anuiteta zbog rasta kamatne stope te rast tečaja u odnosu na tečaj koji je vrijedio na dan isplate kredita, u razdoblju otplate do prijevremene otplate kredita iznose 22.339,08 EUR od kojeg iznosa je tužitelj preplatio na ime promjene kamatne stope iznos od 4.306,14 EUR te je preplatio zbog rasta tečaja iznad tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita iznos od 18.032,94 EUR.

2. Ukupan iznos koji je tužitelj manje platio, zbog pada tečaja ispod tečaja koji je vrijedio na dan isplate kredita iznosi 723,39 EUR.

Slijedom navedenog, sveukupan iznos koji je više plaćen (zbroj više i manje plaćenog) za vrijeme otplate kredita, slijedom promjene kamatne stope i tečaja na više i niže u odnosu na početni tečaj CHF koji je vrijedio na dan isplate kredita, iznosi 21.615,69 EUR i to:

- Ukupno više plaćenog zbog promjene kamatne stope u razdoblju od početka otplate kredita do prijevremene otplate kredita iznosi ukupno 4.306,14 EUR,

- Ukupno više plaćenog između tečaja za valutu CHF primijenjenog kod otplate i početnog tečaja za CHF uzevši u obzir i rast i pad tečaja u razdoblju od početka otplate kredita do prijevremene otplate kredita iznosi ukupno 17.309,55 EUR.

39. Sud je u cijelosti prihvatio nalaz i mišljenje financijskog vještaka Petre Blašković, smatrajući da je dan stručno, jasno i obrazloženo i na isti stranke nisu imale nikakvih primjedbi.

40. Po stavu ovoga suda neosnovan je prigovor zastare. Naime, podnošenjem kolektivne tužbe Trgovačkom sudu u Zagrebu u postupku za zaštitu kolektivnih interesa potrošača, a koji postupak je pokrenut podnošenjem tužbe dana 4. travnja 2012., došlo je do prekida zastare u smislu odredbe čl. 241. ZOO-a. Po pitanju zastare se izričito izjasnio Vrhovni sud u presudi Rev-2245/2017 od 20. ožujka 2018. godine. Prema shvaćanju Vrhovnog suda RH izraženom u toj odluci pokretanjem parničnog postupka za zaštitu kolektivnih interesa potrošača dolazi do prekida zastare na temelju čl. 241. ZOO-a, te zastara individualnih restitucijskih zahtjeva počinje teći ispočetka tek od trenutka pravomoćnosti sudske odluke donesene u povodu te tužbe, dakle od 13. lipnja 2014. glede zahtjeva za povrat preplaćenih iznosa s osnova promjene kamatne stope jednostranom odlukom Banke, odnosno od 14. lipnja 2018. glede zahtjeva za povratom onog novčanog iznosa preplaćenog temeljem odredbe ugovora o kreditu kojom se glavnica veže za valutu švicarski franak. Povodom dvojbi i nedoumice o početku tijeka zastare u slučaju restitucijskih zahtjeva kao posljedice utvrđenja ništetnosti ugovornih odredbi u CHF, na sjednici Građanskog odjela Vrhovnog suda Republike Hrvatske od 31. siječnja 2022. godine zauzeto je pravno shvaćanje da, ako je ništetnost ustanovljena u postupku kolektivne zaštite potrošača, tada zastarni rok počinje teći od dana pravomoćnosti sudske odluke kojom je utvrđena ništetnost u postupku kolektivne zaštite potrošača. Dakle, zastara počinje teći od pravomoćnosti odluke kojom je utvrđena ništetnost u kolektivnom sporu, što znači da se za sve anuitete zastara računa od pravomoćnosti presude

Trgovačkog suda u Zagrebu poslovni broj P-1401/12 i to ovdje od 13. lipnja 2014. godine glede zahtjeva za povrat preplaćenih iznosa s osnova promjene kamatne stope jednostranom odlukom banke odnosno od 14. lipnja 2018. godine glede zahtjeva za povratom novčanog iznosa preplaćenog temeljem odredbe ugovora o kreditu kojim se glavnica kredita veže uz valutu švicarski franak, pa kako je tužitelj podnio tužbu dana 7. lipnja 2019. godine, to se prigovor zastare ukazuje neosnovanim u smislu čl. 225. ZOO-a, jer opći zastarni rok od 5 godina nije istekao prije utuženja.

41. Podneskom od 22. svibnja 2026., nakon provedenog financijskog vještačenja, tužitelj je preinačio tužbu, a sud je preinaku (ranije obrazloženo) dopustio. Tuženik je za preinačeni dio zahtjeva posebno istaknuo prigovor zastare.

42. U konkretnom slučaju tužitelj nije promijenio istovjetnost zahtjeva jer od početka traži preplatu po osnovi nišetne odredbe o promjenjivoj kamatnoj stopi i valutnoj klauzuli, a tužbu je podnio dana 7. lipnja 2019. godine. Tužitelj je saznao koliko točno iznosi njegova tražbina tek u trenutku kada je vještak konačno izradio nalaz i mišljenje, pa je njegov zahtjev brojčano određen u tom trenutku. Dakle, tužitelj je postupao u skladu s već postavljenim svojim tužbenim zahtjevom tražeći preplatu zbog promjenjive kamatne stope i valutne klauzule. Naime, i u slučaju preinake tužbe i povećanja tužbenog zahtjeva kojim se potražuje isplata preplaćenih iznosa po ugovoru o potrošačkom kreditu na temelju stečenog bez osnove uslijed nišetnih ugovornih odredbi, za ocjenu prigovora zastare odlučan je dan kada je podnesena tužba, s obzirom na to da je za nastupanje zastare bitan identitet tužbenog zahtjeva koji je u slučaju generičnog zahtjeva kao što je ovaj, određen činjeničnom osnovom. Stoga se u slučaju kada je preinaka tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva iz iste činjenične osnove (neprava preinaka) moguća i dopuštena (čl. 190. i 191. ZPP-a), zastara prekida već podnošenjem tužbe u tom postupku odnosno do prekida zastare ne dolazi tek u trenutku preinačenja tužbe povećanjem postojećeg tužbenog zahtjeva (pravni stav Građanskog odjela Vrhovnog suda RH od 27.05.2024., br. Su-IV-123/2024). Stoga nije nastupila zastara tražbine niti u odnosu na preinačeni tužbeni zahtjev.

43. Slijedom navedenog, a kako je tužitelj svoj tužbeni zahtjev u dijelu kojim potražuje isplatu precizirao podneskom od 22. svibnja 2026. sukladno utvrđenjima iz nalaza i mišljenja vještaka, koji ovaj sud u cijelosti prihvata, to je obvezan tuženik temeljem odredbe čl. 323. st. 1. i čl. 1111. st. 1. ZOO-a isplatiti tužitelju na ime preplaćenih iznosa zbog tečajne razlike iznos od 17.309,55 EUR i na ime preplaćenih iznosa zbog promjenjive kamatne stope iznos od 4.306,14 EUR (zbroj više i manje plaćenog). Na svaki preplaćeni mjesečni iznos tužitelju pripadaju zakonske zatezne kamate sukladno odredbi čl. 1115. ZOO-a i to od dana kada su izvršene pojedine uplate kako to tužitelj i zahtijeva, a koji datumi uplata su razvidni iz nalaza i mišljenja vještaka. Odluka o visini stope zatezne kamate temelji se na odredbi čl. 29. st. 2. ZOO-a. Slijedom navedenog odlučeno je kao pod točkama II. i IV. izreke ove presude.

44. Odluka o troškovima parničnog postupka temelji se na odredbi čl. 154. st.1. i čl.155. ZPP-a.

45. Tužitelju je priznat trošak zastupanja po punomoćniku odvjetniku, u skladu sa zatraženim troškovnikom, uzimajući u obzir vrijednost predmeta spora, te važeće Tarife o nagradama i naknadi troškova za rad odvjetnika i to za sastav tužbe 250 bodova (Tbr. 7/1), za sastav podnesaka od 19.02.2020., 16.09.2025. i 22.05.2026.g. po 250 bodova (Tbr. 8/1) i za zastupanje na ročištu 04.03.2026., 02.07.2026. i 14.07.2026.g. po 250 bodova

(Tbr. 9/1), dakle ukupno 1750 bodova, što pomnoženo s vrijednošću jednog boda od 2,00 eur, sukladno spomenutoj Tarifi, te uvećano za 25% PDV-a iznosi 4.375,00 EUR. Nadalje, tužitelju je u cijelosti kao nužan priznat trošak financijskog vještačenja u iznosu od 500,00 EUR, te trošak sudske pristojbe na tužbu od 311,77 EUR, tako da je tužitelju sveukupno dosuđen parnični trošak u iznosu od 5.186,77 EUR. Na tako utvrđeni iznos troška tužitelju su dosuđene zatezne kamate tekuće od presuđenja pa do isplate, po kamatnoj stopi propisanoj čl. 29. st. 2. ZOO-a, a temeljem odredbe čl. 151. st.3. ZPP-a. Napominje se da tužitelju nije dosuđen trošak sudske pristojbe na presudu iz razloga što tužitelj u ovom postupku pokrenutom na temelju pravomoćne sudske presude za zaštitu kolektivnih interesa, nije obveznik plaćanja iste sukladno čl. 11. st. 1. toč. 20 Zakona o sudskim pristojbama (NN 118/18 i 51/23).

46. S druge strane, sud je pod točkom II. izreke rješenja, unatoč djelomičnom povlačenju tužbe, odbio zahtjev tuženika za naknadu parničnog troška po tom osnovu iz razloga što se konkretno radi o situaciji kada je isti trošak zastupanja i u odnosu na prvotno postavljen tužbeni zahtjev i u odnosu na zahtjev tužitelja nakon djelomičnog povlačenja tužbe, pa tada tuženik nema pravo na naknadu parničnog troška zbog djelomičnog povlačenja tužbe jer je, dakle, isti trošak zastupanja tuženika u odnosu na oba ta zahtjeva s obzirom su oba obuhvaćena istim tarifnim razredom prema Tarifi odnosno u oba slučaja se radi o istom trošku zastupanja u iznosu od po 500,00 EUR po svakoj parničnoj radnji.

47. Slijedom navedenog, valjalo je odlučiti kao u izreci ove presude.

U Zagrebu, dana 30. srpnja 2026. godine

Sutkinja:
Sanja Vodopija

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU:

Protiv ove presude dopuštena je žalba u roku od 15 dana, a koji rok se računa:

- od dana održavanja ročišta na kojem se presuda objavljuje, ukoliko je stranka uredno obaviještena o ročištu za objavu, bez obzira da li je na isto pristupila, odnosno
- od dana primitka prijepisa presude, ukoliko stranka nije bila uredno obaviještena o ročištu na kojem se presuda objavljuje.

Žalba se podnosi pisano, u četiri istovjetna primjerka, putem ovog suda Županijskom sudu.

DNA:

1. pun. tužitelja
2. pun. tuženika

Broj zapisa: **9-3088b-6bf21**

Kontrolni broj: **06feb-a1a82-c0810**

Ovaj dokument je u digitalnom obliku elektronički potpisan.

Vjerodostojnost dokumenta možete provjeriti na sljedećoj web adresi:

<https://e-komunikacija.pravosudje.hr/provjera-vjerodostojnosti>

unosom gore navedenog broja zapisa i kontrolnog broja dokumenta.

Provjeru možete napraviti i skeniranjem QR koda. Sustav će u oba slučaja prikazati izvornik ovog dokumenta.

Ukoliko je ovaj dokument identičan prikazanom izvorniku u digitalnom obliku, **Općinski građanski sud u Zagrebu** potvrđuje vjerodostojnost dokumenta.